

- Да-а, - Заявил стиско д-р Шехт. - Той е много добър мой приятел... И добър приятел на Германия...

Д-р Шехт му казал, че е идвал в България.

И действително, през 1938-1939 година, преди Втората световна война, той идва в България по покана на Марко Ризков. В негово чест беше устроен коктейл в помещенията на Български тенис клуб в БERIC-совете градина /сега Парка на свободата/. Присъствуваха видни търговци, индустриалци, стопански дейатели и други. Аз също бях между поканените. Присъствуваха и някои от министрите.

Граф Исханес Лерхенфелд поиска от мен да му посоча подходящо лице за секретар. Искаше да знае немски и френски език, да е от добро семейство, честен и порядъчен младеж. Казах му:

- Познавам добре един млад човек. Завършил е в Германия с докторат по стопански науки. Знае и френски език, защото е следвал и завършил френския колеж. Пъргаз и енергичен е - за секретар го бива. Но не е човек, който сам да проявява инициатива. Може да бъде верен и изпълнителен до педантичност.

Препоръчах му синът на Аджелето - Петър Стоянович.

Отначало Петър Стоянович не искаше да приеме тази длъжност, но беше му настоя. Преди това известно време той работи като секретар в кантората на Кършев. Занимавал се с кореспонденцията.

Д-р Петър Стоянович беше също като баща си почтен и изпълнителен. Не пиеше, не гуляеше. Наследил беше неговата черта на бърз нето. Баща му беше се оженил за вдовица и от нея имаше само това дете. П. Стоянович беше се отдал на спорта. Дълги години работи в спортния клуб "Левски". В "Ремстие" остана докато напуснаха герменците.